

POEZII

MIHAI EMINESCU

comentarii

Alexandra-Andreea STANESCU, Cls. a VI-a A
Scoala Generala nr. 3 „Nicolae Titulescu” Bucuresti
Mar. 2001

« LA MIJLOC DE CODRU »

Poezia “La mijloc de codru” este o creatie lirica in care Eminescu isi exprima direct sentimentele de admiratie si incantare fata de frumusetile padurilor in stilul poeziei populare. Padurea este animata de pasarile care ies din crangul de alunis. In poezie autorul isi exprima sentimentele de bucurie si extaz.

Imaginea centrala a textului este exprimata prin balta in care se reflecta intreg cadrul natural prin enumerarea elementelor reprezentative : luminisul, trestia inalta, luna, soarele, pasarile calatoare, stelele, randunelele. Oglindirea in apa baltii a chipului iubitei sugereaza ca natura este un spatiu de meditatie pentru poet.

Ultimul vers sugereaza sentimentul de iubire, care s-ar putea manifesta in cadrul natural al codrului. Poetul isi imagineaza « chipul dragei mele » oglindit in apa limpede a baltii ca sugestie a dorintei de a isi implini iubirea. Eminescu isi exprima in mod direct sentimentele de dragoste si admiratie pentru frumusetea naturii.

« O, RAMAI »

Poezia « O, ramai » exprima nostalgia poetului pentru copilărie, pentru codrii și izvoarele care i-au încântat cei mai frumoși ani ai vieții. Poetul este tânguitor în invocarea copilăriei și a naturii, pe care le implora să rămână pururi în sufletul său. Padurea își exprima stările și sentimentele pentru poet și evoca nostalgic vârsta copilăriei din perspectiva maturității. Padurea își exprima sentimentele de dragoste față de poetul ce fusese cândva copil și tânjește după mărturisirile pe care i le făcea băiatul cu sinceritate odinioară. Poetul imaginează trăirea nostalgic a pădurii motivată de absența copilului care, cândva îi destăinuia toate dorurile. Poezia conturează portretul copilului cu ochi negri și cuminti satnă gânditor la umbra copacilor, cu privirile pierdute în adâncul apelor. Poetul reacționează emoționat la misterele destănuite de pădure și îngana fericit murmurul apelor. Perioada fericită a copilăriei s-a scurs repede, anii petrecuți în mijlocul naturii au trecut, dar bucuria trăită este pururi prezentă în sufletul poetului. Poetul este conștient de scurgerea ireversibilă a timpului și de aceea tristețea și nostalgia sunt profunde și sugestive. Versurile constituie un adevărat strigăt sfâșietor pentru neputința, imposibilitatea de a mai trăi și simți bucuria copilăriei petrecute în mijlocul naturii. Poezia exprima direct sentimentele de durere, tristețe, nostalgie și durere pe care poetul le simte profund, jinduind după fericirea din anii copilăriei petrecute în mijlocul naturii.

“PESTE VARFURI”

In poezia “Peste varfuri” poetul isi exprima in mod direct sentimentele de dragoste pentru natura, starea de melancolie provocata de scurgerea ireversibila a timpului, de tristete metafizica, de nostalgie, de regret, mergand de la melancolie la nefericire. Prima strofa contureaza un tablou al lumii exterioare pe care poetul il percepe cu o melancolie profunda. Strofa a doua ilustreaza realitatea interioara, starile si sentimentele de tristete ale poetului, care armonizeaza atmosfera tulburatoare a naturii. Poetul se simte parasit si singur. Totul se departeaza de el, imaginea naturii, sunetul cornului, ceea ce creaza o stare de deprimare, de solitudine, orice forme concrete de viata dispar, poetul simtindu-si sufletul singur si parasit. Tristetea sfasietoare provocata de ideea mortii este un inevitabil sfarsit al vietii. Sentimentul mortii anuntat de sunetul melancolic al cornului este atenuat de indulcirea sufletului poetului. Strofa a treia este dominata de o profunda nefericire, sufletul poetului fiind sfasiat de doruri si de regretul pentru timpul care s-a scurs, marcand trecerea tineretii, neimplinirea iubirii si a fericirii. Sunetul cornului nu sugereaza numai dorul si tristetea, ci si o atitudine mioritica, de impacare a poetului cu destinul incapabil, cu faptul ca moartea este o componenta fireasca a vietii noastre.